

Samtaleemne 12: Sorggrupper og besøgstjenester...

At miste er at miste noget af sig selv. Når et menneske, man elsker, dør, oplever mange at miste fodfæstet i livet, og det kan være svært for omgangskredsen at forstå den sorg, man bærer rundt på. Derfor kan det være en stor befrielse at have et frirum, hvor man kan tale med andre. Sognene kan tage hånd om mennesker i en svær situation. Kirken skal ikke kun være til stede ved begravelser og andre kirkelige handlinger. Den skal også være til stede i det levede liv, i samtalerne med dem, der har brug for det.

Dette samtaleemne inviterer både til at drøfte det kirkelige tilbud for sørgende (i alle aldre) og for ensomme i det hele taget.

For at sætte dialogen i gang...

- Er der mange ensomme i vort pastorat? Er der behov for etablering af samtalegrupper?
- *Hvor og hvordan* møder ældre hinanden? Hvad betyder foreninger som HOPLA eller Traant i denne forbindelse? Mangler der noget?
- Hvordan kan vi som menighed/frivillige vise interessere uden "at være påtrængende"? Hvordan kan vi styrke fællesskabet i vor menighed og samtidig respektere tavshedspligten? Hvordan kan vi forkynde det kristne håb uden at være for påtrængende?
- Findes der allerede (ikke nødvendigvis kirkelige) besøgstjenester og sorggrupper hos os? Bliver de brugt? Er der nok kendskab til deres eksistens?
- Hvem kunne evt. være initiativtager for etableringen af et udvidet tilbud til sørgende eller ensomme?

Konkrete ideer...

- Spørg graveren om hans/hendes erfaringer. Hvor meget tid bruger han/hun på samtaler? Oplever han/hun, at der er et behov for samtalegrupper?
- I vore små sogne kommer man hinanden ved. Denne nærhed kan være en styrke, men i nogle tilfælde også en ulempe. Derfor kunne etableringen af (en) sorggruppe(r) på provstiniveauet overvejes.
- Etablering af et klart og tydeligt overblik over besøgstjenester i provstiet og kontaktpersoner hertil på provstiets hjemmeside.

Fra arbejdsgrupperapport "Fælles kirke og aktiviteter"

Ofte er det svært for folk at dele erfaringer med folk, man kender alt for godt (naboer, "dem man møder i kirken og ved købmanden"). Derfor er det måske godt at der findes (en) sorggruppe(r) på provstiniveau, hvor folk, som ikke kender hinanden i forvejen, mødes.